

22120101

FINNISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
FINNOIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
FINÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Kirjoita kommentti *jommastakummasta* tekstistä.

1.

“Näissä sitä on, häviävää Kokkolaa.”

“Mun tauluissaki on.”

“Tosiaan. Vanhoja taloja.”

“Miten se näyttely?”

5 “Paljon varauksia. Nehän ovat pelkkiä talon kuvia.”

“Sommiteltuja, eivät ne ole kuin ...”

“Kuin?”

“Valokuvat.”

“Mutta Tyyne. Onko sinulla edes kameraa?”

10 En kuuntele enää. Kävelen ulos pihalle, tyttö näkee minut taas eteisessä, sillä on maalatut huulet, turhan takia tuollaiset huulet noin nuorella ja hennolla tytöllä. Pihalla kesä on vastassa, tummat harsopilvet repeilevät. Aurinko livahtaa väliin, pihalle tulee häikäiseviä valokiiloja, vilkaisen ikkunan läpi kuinka museonjohtaja katselee negatiiveja, siristelee silmiään. Paha olo. Lopetan ajattelemisen, kävelen kaupungin keskustaan hitaasti sillä tavalla kuin vanheneva nainen

15 kävelee, ja vaikka harvoin poikkean kahvilaan, nyt menen.

Mietin millaista oli nuorena, ei istuttu kahviloissa, ei ajateltu kuin työtä ja tulevaisuutta. Nyt on kahvi ja hillomunkki ja hiipivä vanhuus ja kaupunki täynnä omahyväisiä ja tärkeitä ihmisiä. Silti syön munkin rauhassa, juon kahvin läikyttämättä, katson ihmisiä, jotka tulevat kesäpuvuissa, tilaavat kahvia tai jäätelöä ja nauravat, ovat tietämättömiä tylyydestä, johon

20 törmään. Kävelen ulos, tulen Pitkäsillankadun grillin kohdalle, siitä rappukäytävään, toiseen kerrokseen bingohallin yläpuolelle vuokra-asuntoon. Ja kun olen kauan hiljaa, katkeruus alkaa rauhoittua kuin vesi meressä, mutta kokonaan se ei tyynny, vaikka mitä ajattelin.

Avaan ikkunan. Pihatuomen kukat ovat levällään aivan kuin kerjäsivät rakkautta, kesä koskettaa juhannusta, haistan kukkien väkevän tuoksun, muttei se minua huumaa, minuun hiipii

25 vanhuus, hitaasti ja ikävästi.

Ja minä maalaan tauluun miehen mustassa puvussa ja kun olen sen kankaalle hahmotellut, menen sirpaleiksi. Itken niin kauan, että kyyneleet kuivuvat ja minussa puhdistuu jokin.

Kankaalla on ilmeetön mies, jota voisi pelätä. Minulle tulee hyvä olo enkä tiedä mistä se tulee, mutta se tulee.

Seppo Lahti, *Pohjoista valoa* (2009)

2.

Veden yli tulevaa tuulta on hyvä hengittää,
raikasta,
vaikka vesi olisi saastunutta;
tuoksu ei tunnu tarttuvan tuuleen
5 niinkuin vähän kauemmas, rannan puihin,
jotka tuntuvat keräävän sitä ympärilleen,
muuta hengitettävää niillä ei ehkä olekaan.
Olin rannalla, rantatiellä,
kävelin
10 tietämättä mitä hain, mitä pelkäsin,
koko ajan tuntui niinkuin aivan takanani olisi ollut jokin,
kuin menneisyys,
tai että aivan heti kohta olisin törmännyt edessäni
johonkin, kuin tulevaisuuteen,
15 ja kumpakaan en välittänyt tietää enkä nähdä.
Pisaroi,
ohuelti,
sitten satoi,
tuuli kohisi järvellä,
20 kävelin vain,
vaikka katosten suojaankin olisin päässyt.
Sade rankkeni,
kohta olin ainoa ihminen koko rantatiellä,
poikkesin kallioille,
25 mäntyjen keräämän sateen alle;
sade, kaikkialla,
edessä, takana, ympärillä,
katselin sen läpi vaikken mihinkään kauaksi nähnytkään,
kastuin.
30 Kotona mittasin lämmön:
kolmekymmentä kahdeksan.
Ajattelin
että ainakin kolme päivää
voisin olla välittämättä maailmasta,
35 sen asioista, omatunto ei sanoisi
yhtään mitään.
Vuosiin en ollut voinut niin hyvin.

Hannu Salakka, *Niin joudun kauas tulevaisuuteen. Runoja.* (1989)